

Un als dä Jan dä Kall¹⁾ gehoot,
Do trock hä en de Kreeg,
Schlog immer düchtig en dä Feind,
Holf wennen mänchen Seeg.

We widder hä no Köllen kom,
Sos hä op stolzem Päd,
Dä Jan dä wohr no Feldmarschall,
Dä grosse Jan vun Wäht.

We widder en de Poz²⁾ hä kom,
Sos en der Poz dat Griet,
It sos vor einem Appelkrom,
Wo it Kruschteien³⁾ briet.

Un als dä Jan dat Griet dät sin,
Leht stell sing Päd hä stonn,
Un grössten it un säht zo im:
„Griet, wer et hät gedonn⁴⁾!“

Un als dat Griet dä Jan dät sin
Su blänkig usgeross⁵⁾,
Do grösst it in un säht zo im:
„Jo, wer et hät gewoss⁶⁾!“

Ehr kölsche Mädchen, merk üch dat,
Un sit mer nit so friet⁷⁾,
Gar mäncher hät et leid gedonn,
Dat lehrt vum Jan un Griet.

1) Rede, 2) Pforte, 3) Kastanien, 4) gethan, 5) ausgerüstet
6) gewusst, 7) stolz.